

Не се минжло единъ часъ и докторътъ отишълъ при офицеринътъ, като му казалъ : „Твоята писанка излѣзла много умно животно — сама дойде при мене и стоя мирничко, до като ѝ прѣвѣржа раната“.

Офицеринътъ останжлъ сменъ като чулъ тѣзи думи. Той сега видѣлъ до колко може да запомни котката. И наистина всѣка сутрина ходѣла самичка при докторътъ до като ѝ уздравѣлъ кракътъ. Като уздравѣла, до толкозъ се привѣржала къмъ своя избавитель — офицеринъ, че го придружавала и въ походитѣ.

